

Naša zabava

Zapis po pripovedovanju

Angela se je rodila v Vodicach pri Ljubljani. Bila je četrti otrok v družini. Starejši od nje so bili Franci, Mici in France, mlajši pa brat Janez. Zanje je skrbela mačeha, saj je mama pri porodu umrla. Bila je tako dobra, da so ji rekli mama. Teta Johana si je našla službo na Jesenicah, kjer je spoznala tudi svojega moža, ki je skupaj z bratoma delal v železarni. Večkrat je obiskala rojstno vas Selo pri Vodicach. Kadar je najavila svoj prihod, sem zapregla našega konjička Miška v sosedov zapravljičevček in šla ponjo na železniško postajo Vižmarje. Med počitnicami me je vzela s seboj na Jesenice. Takrat so živeli v mlinu na Stari Savi. Ker sem imela slabe čevlje, sem si jih doma od sosede izposodila, da sem šla lahko z bratrancem in sestrično Angelco na ples v Titov dom. Tam je »muzikontar« igral na harmoniko. Posedle smo v krog in čakale na povabilo na ples. Če me je kdo prišel prosit, sem šla plesat.

Po vojni sem najprej delala v Jaršah in potem v Iskri v Kranju. Tam sem spoznala moža, ki je bil brat moje sodelavke. Ker je bil doma z Dolenjske, je stanoval v samskem domu in kot mojster delal v šamotarni železarne. Kmalu sva se poročila in potem skupaj hodila plesat. »Kjer je bila na Jesenicah zabava, tam sva bila tudi midva!« je povedala Angelca. Zelo rada je plesala in mož ji je večkrat dejal: »Če bi nekdo le z rokami zaploskal, bi ti že plesala.«

Ko sem se preselila na Jesenice, sem se zaposlila kot pomočnica kuharice v hotelu Korotan in to delo opravljala 28 let. Takrat so bili tam vsak konec tedna in za praznike plesi, pozneje tudi ob sredah. V Korotanu sem večinoma le delala. Če pa sem bila prosta, sem šla tudi plesat. Za ples sva se z možem vedno lepo

Razglednica Jesenic s hotelom Korotan okoli leta 1970, hrani GMJ

oblekla, še lepše kot za k maši, in se zvečer okoli osmih odpravila. Najrajši sva šla v Korotan. Tam je bil boljši prostor kot v hotelu Pošta, kjer se je prav tako plesalo. Igrala je živa glasba. Na klavir je igral Tancarjev sin. Plesali smo večinoma polko in valček, tudi angleškega, ki smo se jih naučili kar sami. Na plesu je bilo zelo živo in veselo, a nikoli ni bilo kakšnih pijanskih izgrediv. Okoli polnoči pa se je ples končal.

Po poroki sva se preselila k Pibru na Lipce, kjer sva imela sobo z lastnim vhodom in stranišče. Ko sem noseča prezgodaj dobila popadke, je bila ravno babica pri sosedu, ki je rojevala, in je potem lahko prišla takoj še k nam pomagat pri porodu prve hčerke. Ko se je rodila, je sosedka rekla: »No, pa je rešena.« Babica pa je odgovorila: »Ne, ni, še en bo.« Odpeljali so me v bolnišnico, kjer se je rodila še druga. Starejša Zvonka je tehtala le kilogram in pol, mlajša Jelka pa kilogram in trideset. Potem smo vsi štirje živeli v sobi pri Pibru do leta 1959, ko smo dobili dvosobno tovarniško stanovanje v stolpnici. Po treh mesecih porodniške sem šla nazaj v službo. Deklici sta rasli in v prostem času smo se radi sprehajali po bližnji okolici. Na travnike smo hodili nabirat regrat. Mož jima je napravil lesena nožička, da sta lahko sodelovali. Včasih ju je odpeljal na sprehod za Savo proti Žvagnu, da sem doma lahko opravila potrebna gospodinjska dela. Bil je edini moški, ki je hodil z otroki na sprehod. S seboj je vzel tudi sosedove, da sta imeli hčerki družbo. Njegovi žepi so bili vedno polni bombonov, ki jih je delil otrokom. Bil je res odličen oče. Ko sta bili deklici že malo večji, smo skupaj hodili na morje v Crikvenico. Peljali smo se z avtobusom in letovali v počitniškem domu Železarne Jesenice. Tam so bili ob večerih tudi plesi. Z možem sva hodila na ples kar s hčerkama, saj ju nisva upala pustiti samih. Ko smo se preselili v večje stanovanje, sva zvečer počakala, da sta trdno zaspali, potem pa odšla na ples v bližnji Korotan. Med plesom je mož večkrat odšel domov preverit, če je vse v redu. In vedno je bilo. Hčerki sta odraščali, plesov na Jesenicah pa sčasoma ni bilo več. Mož je zbolel na pljučih in umrl, kasneje tudi mlajša hčerka. Tako sem ostala sama s starejšo hčerko, ki se je poročila in si ustvarila svojo družino. Ker ji nisem hotela biti v breme, sem se odločila za dom. Tukaj sem zadovoljna.